

Grafit, a vakvezető kutya blogja 41. Rész [#grafitblog](#) 🐕

Kedves Olvasóim!

Elmesélnék nektek egy vicces, de annál inkább tanulságos történetet is. Velem esett meg, hogy már gazdival éltem, mikor egy ismerőse meglátogatta őt a kicsi gyerekével. Kezében fogta a kislányát, amikor bejöttek a házba, s arra kérte a gazdánkat, hogy küldjön ki engem az udvarra, mert félti a lányát tőlem. Tőlem féltette! 🐕 Képzeljétek el!

A gazdám próbálta is elmagyarázni neki, hogy én egy vakvezetőkutya vagyok, s különben is benőtt már a fejem lágya, még mókázás közben sem okozok fikarcnyi sérülést sem senkinek. A kislány mosolygott rám, integetett nekem, s mondogatta, hogy „va,va,va!”, s mikor látta, hogy hiába a kérlelés, s ki kell mennem még sírt is, mert ő is játszani szeretett volna velem. ❤️

Nekem is nagyon szimpatikus volt, szívesen bújtam volna hozzá. Az anyuka azt mondta, hogy azért nem lehet kutya közelében a lánya, mert egy másik alkalommal egy ismerősüknél egy fél éves kiskutya durván játszott vele, meghúzkodta a ruháját, s el akarta venni a babáját is, s összenyálazta, tűhegyes fogaival megsértette a lánya kezét. Erre mondta a gazdám azt, hogy na igen, mert az a kutya az ismerősödnél még maga is „kölyök” 🐕 volt, s ahogyan a gyerekek is meg a felnőttek is máshogyan játszanak, úgy a kölyök kutyák is lehetnek durvábbak, hisz meg kell tanítani nekik, hogy hogyan bolondozzanak finomabban. Grafit meg különösen óvatos, hisz rengeteg óvodába, iskolába jár érzékenyítő programot tartani, sőt még bölcsődében is volt már, tehát pontosan érzi, hogy kivel meddig mehet el. 😊

No de hiába az érvelés, nem adtak hitelt neki. A gazdim még azt is mondta, hogy nagyon sokan vesznek kölyökként négylábú társat a pici csemetéjük mellé,

aminek persze sok esetben az a következménye, hogy az ebnek mennie kell, mert durva a játék közben, s azért lenne az sokkal szerencsésebb mindenki számára, ha egy felnőtt kutyát vennének magukhoz, hisz akkor ha már tudja azt, hogy hogyan kell szépen játszani, akkor nem kerülne sor arra, hogy elküldjék a háztól. Ennek két vesztese van, a kutya, meg a gyerek. 🌸

No, de folytatva történetemet, úgy esett, hogy az anyuka kiszaladt valamiért a kocsijukhoz, majd mikor visszajött a házba rosszul csukta be a bejárati ajtót. No gondoltam, hogy itt az idő Grafit fiam, most belopakodhatsz szépen. Igen ám, de volt egy kis bökkenő, mi is azelőtt értünk haza pár perccel, hogy jöttek volna, így a hám már ugan nem volt rajtam, de a fránya csengőm viszont igen. Nos tehát úgy kellett, hogy bemenjek, hogy azt ne hallja meg a gazdám, mert akkor azonnal kizavar. 🌞

Képzeljétek el, hogy ha az érdekünk úgy diktálja mi is tudunk ám még csengettyűvel is hangtalanul közlekedni, kinyújtott, merev nyakkal, szinte épp, hogy érintve a földet lábunkkal, de az erőfeszítés megérte. Az volt a szerencsém, hogy épp a szobában nézegettek valamit, a kislány meg játszott a padlón, s meg is látott hamarabb mint az anyukája. Nagy örömmel mondta, hogy „va,va”, de újabb szerencsémre nem tulajdonítottak nagy jelentőséget neki, hisz eddig is mondta mikor még kinn voltam, így jött is oda hozzám, nekem pedig csak annyi dolgom volt, hogy hangtalanul le tudjak feküdni mellé. Egy apró hiba esett csak a számításba, hogy játszótársam megtalálta a csengőmet, s annak bizony már akkor lett hangja, a gazdim meg döbbenetesen kérdezte, hogy „a Grafit meg hogy került a nappaliba???” Mire sajnos fény derült mindenre a rosszul becsukott ajtóra, az én lopakodásomra, a kislány örömteli „va,va,va” kiáltásaira.

No, de minden jó, ha jó a vége, mivel az anyuka a saját szemével meggyőződhetett arról, hogy nem okozok sérülést, s csak vidáman fekvé örülök

a simiknek, így maradhattam, s levonta mindenki a maga tanulságát. Mik voltak ezek? Az anyuka azt, hogy nem szabad egy megélt tapasztalatból kiindulni, a gazdám meg sajnos azt, hogy akkor jobb ha még óvatosabb lesz a konyhában mert én képes vagyok a hangtalan jövésre-menésre. 😞

Remélem, hogy ti is tanultatok ebből a szösszenetből.

Kívánok nektek szép hetet! ☀️

Majaligeti Grafit

